

Notes d'un rodamón

II

De Buenos Aires a La Havana. Una tragèdia en alta mar

Per Antoni Casades de Viver

Hem tingut una travessia bastant dolenta, puix el mal temps amb fort vent, pluja i mar molt moguda, no ens ha deixat durant molts dies. Afortunadament, no em marejo ni sofreixo cap mal de mar, i quan en aquest viatge no he patit les molèsties de dites dolences, crec que dec ésser refractari a elles, ja que no penso que hi hagi altre vaixell que pugui ballar més que el que ho ha fet el nostre aquests dies; bona prova n'era la cara que posava la majoria del passatge i les escenes que sovintejaven i que ja us poden figurar.

Malgrat i el mal temps, com que la gent ja s'hi havia anat acostumant, vàrem celebrar la nit de Nadal. La festa fou a l'estil alemany, per ésser-ho el vapor. En lloc de pessebre guarneixen un arbret amb llums i fantasies, i es canta, menja i balla tota la nit. Prou procurava tothom animar la festa; però el pensament de molts era a terra, on havien deixat les persones estimades, doblement recordades i enyorades en aquests dies. Moltes vegades durant la nit sorprenguí uns ulls brillants que no ho eren pas d'alegria.

L'entrada d'Any Nou es celebrà amb molta més animació, i com que tant l'alegria com la tristesa són coses que s'encomanen, la nit del 31 de desembre fou molt agradable. A mitja nit fou servit un lonx i en aquesta hora, en el moment que les sirenes senyalaven l'entrada de l'any nou, el vaixell fou profussament il·luminat. S'encengueren focs de bengala, es dispararen bombes i la música, acompanyada de tot el passatge, entonava, o millor dit, desentonàvem tots plegats una marxa, mentre es brindava per la prosperitat en l'any que neixia. De sobte, ens sorprengué l'enorme cridòria que de coberta venia. Era la tripulació que també celebrava la festa i en comparsa recorria el vaixell amb una xaranga improvisada amb tot el que trobaren capaç de fer soroll. A la tripulació s'ajuntà el passatge, i tots plegats, movent gran rebombori i brindant a cada pas, donàrem la volta al navili. Ja començava a clarejar quan ens retiràrem als cambrots, tranquils i satisfets, molt lluny d'imaginar-nos que en aquelles hores, no lluny de nosaltres, s'estava desenrotllant una tragèdia en alta mar, de la qual en seriem testimonis.

El dia 2, després de sopar, em passejava per coberta amb un company de viatge, hongarès, amb el qual m'agradava conversar per raó d'ésser persona